

saa „kom Kendskab ud om Manglerne ved Søbefæstningen“. Ganske en passant vil jeg sige, at da Hr. Hørring blev belært om, at der jo altid havde været den Udvej at drage Sagen frem i et Rigsdagsmøde, der ikke var offentligt, blev Ministeren ganske overrasket, den Mulighed havde han slet ikke tænkt sig; men han erklærede ganske vist, at det vilde have Betydning ved en anden Lejlighed, at man vidste, at man ogsaa kunde gaa frem paa den Maade. Den stakkels Mand blev ganske overrasket, som han ikke anede, at en anden Minister, den daværende Landbrugsminister, havde baaret sig saaledes ad ved en bestemt Lejlighed. Det er ganske vist forbausende, men endnu mere forbausende er det, at den højtærede Konseilspræsident gentagne Gange staar her i Salen og taler om, at det ikke maatte komme til Udlandets Kundskab, at der var Mangler ved vor Søbefæstning, eftersom Konseilspræsidenten havde fremlagt et Finanslovsforslag, af hvilket det tilstrækkelig tydelig fremgik, at der var saadanne Mangler, Mangler ved Ammunitionen og Mangler ved Trekroners Kasematter; han var til Stede ved Drøftelsen af disse Spørgsmaal her i Salen, og han saa de Poster blev stemte ud, altsammen Ting, der foregik i offentlige Møder, hvor der netop taltes om den mangelfulde Ammunition og de mangelfulde Kasematter. Ikke desto mindre skriver Konseilspræsidenten — og det er hans bedste Argument — i den allerunderdanigste Forestilling, at Udlandet ikke maa faa noget at vide om disse Mangler, og han gentager det atter og atter her. Jeg tror, man herigennem har tilstrækkeligt Materiale til at vurdere den Indstilling, til at vurdere den Tankegang, som de to vedkommende Ministre have tilladt sig at præstere baade over for Landets Konge og over for Rigsdagen. Det er en Kendsgerning, at Aar efter Aar ere netop disse Mangler ved Søbefæstningen dragne offentlig frem, og ikke desto mindre baserer man hele sin Argumentation til Fordel for den provisoriske Bevilling paa den Kendsgerning, at Udlandet ikke maa lære disse Mangler at kende. Jeg skal saa forlade dette Spørgsmaal, hvorfor Rigsdagen ikke blev indkaldt, og gaa over til det følgende. Grunden til, at Ministeriet tog Pengene, var den, at det fandt Situationen kritisk, sagde det. Om denne kritiske Situation hedder det nu i denne allerunderdanigste Forestilling, at Krigen mellem de nordamerikanske Fristater og Spanien ved ikke er af den Natur, at der kan ventes

Krig i Europa, saa at Danmarks Neutralitet trues. Dermed begynder den allerunderdanigste Forestilling. Derefter siger den: men Krigen paa Filippinerne — den selvsamme Krig — er af den Natur, at man kan vente Forhold i Nordeuropa, hvor Spørgsmaalet kommer frem, om Danmark kan forsvare sin Neutralitet. Altsaa, Krig i Europa kan ikke ventes, men Krig i Nordeuropa kan nok ventes, og endelig henvises der til Tilstanden i vore vestindiske Besiddelser, der kunde give en af de krigsførende Magter Lejlighed til at fremsætte uberettigede Fordringer til os, og med denne Visdom udtømtes Skildringen af Situationen i den allerunderdanigste Forestilling. Men her i Rigsdagen mærkede Konseilspræsidenten, at paa den Maade kunde man dog ikke bygge Historieskrivning, at man sagde, at der vel ikke var Udsigt til Krig i Europa, men nok i Nordeuropa, og Konseilspræsidenten fandt det derfor nødvendigt her at støtte den Skildring af Situationen, som han havde givet Hans Majestæt Kongen med at henvide til andre Forhold, idet Konseilspræsidenten her særlig fremdrog, at der var Uroligheder i Afganistan, og at der derfor var god Grund til at befæste Trekroner og endelig nogle Uroligheder i Vestafrika, som i øvrigt ingen Mennesker senere have kunnet finde. Konseilspræsidenten henviste altsaa her til Krigen paa Kuba og Filippinerne og Urolighederne i Afganistan og i Vestafrika, hvorimod Hans Majestæt Kongen ikke fik noget at vide om Urolighederne i Afganistan og Vestafrika og blev derfor forskaanet for et saadant Chok, som Rigsdagen fik, da Konseilspræsidenten kom med disse afganistanske Vanskeligheder. Paa Grundlag af denne udenrigsministerielle Visdom drages saa den Slutning, at der ikke er Tid til at vente, der maa forhandles straks med Krupp og begyndes paa at fylde Trekroners Kasematter, det skal være straks. Men nu vil jeg minde det høje Ting om, at Chamberlains Tale holdtes den 14de Maj, og at Statsraadets Beslutning fattedes den 4de Juni, men hvornaar fik vi de sidste af Tingene fra Krupp, og hvornaar blev Trekroners Kasematter fyldte? Det var først i Slutningen af Oktober eller i November, og derfor var der ikke Tid til at sammenkalde Rigsdagen. Hvor man end ser hen i denne allerunderdanigste Forestilling, undrer man sig paa selvsamme Maade over den Kløgt og logiske Sans, som udtales gennem alle dens Linier, lige fra Begyndelsen til Enden. Man kunde